

PAUL VAN LOON

**BOZE
DRIELING**

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Voor Hadjidja!

AVI E5 / M4

Eenentwintigste druk 2020

© 2005: tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens

Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7383 7 / NUR 282

www.kinderboeken.nl

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

INHOUD

- 1 Gekakel 5
 - 2 Schaduwen 9
 - 3 Beest? 13
 - 4 Accordeon 16
 - 5 Deurclub 20
 - 6 Krijt 23
 - 7 Straathoek 26
 - 8 Vrouwkje 30
 - 9 Dreun 33
 - 10 Zij! 37
 - 11 Waarschuwen 42
 - 12 Roeiboort 45
 - 13 Bejaarden 47
 - 14 Stil 51
 - 15 Roeiclub 54
 - 16 Zorgen 58
 - 17 Glimlach 61
 - 18 Engel 64
 - 19 Bofkont 67
 - 20 Maan 73
 - 21 Taart 77
 - 22 Vorkje 80
 - 23 Feestje 84
 - 24 Straf 89
 - 25 Weg 91
 - 26 Wind 95
 - 27 Stiekem 98
 - 28 Auto 102
 - 29 Leeg 104
 - 30 Cd 107
 - 31 Mobieltje 110
 - 32 Kleertjes 112
 - 33 Gevlucht 115
 - 34 Zaklantaarn 118
 - 35 Mannenwerk 121
 - 36 Ketel 123
 - 37 Wraak 126
 - 38 De UitRoeiClub 131
 - 39 Dood? 134
 - 40 Redding? 137
 - 41 Ont-monsterd 138
 - 42 Sterk 141
 - 43 Vrouwenwerk 145
 - 44 Plons! 151
 - 45 Boontje 155
 - 46 Eind goed? 158
- Paul van Loon over
Boze drieling 164

1 GEKAKEL

‘Wrow, wat een mooie volle maan.’

Dolfje Weerwolfje liep de tuin uit, de straat op.
Zijn staart zwiepte heen en weer van verlangen.
Het licht van de volle maan weerkaatste op zijn
brilletje.

Het was middernacht en iedereen sliep.

‘Wrow, heerlijk,’ gromde Dolfje. ‘Ik mag weer wolf
zijn. Drie nachten lang.’

Hij hilde blij naar de maan: ‘Wrow-a-woe.’ Toen
rende hij de hoek om.

Daar was opeens een steeg vol duisternis.

Geen lantaarn.

Geen maanlicht.

‘Hé, weerwolf!’ Een vreemde stem klonk uit het
duister. Ogen glinsterden.

‘Wrow, wie is daar?’ zei Dolfje.

Het bleef stil.

In het duister bewoog iets. Iets heel groots.

Dolfje bleef staan.

‘K-kom tevoorschijn,’ gromde hij. ‘A-als je durft.’

De stem lachte kakelend.

‘Ben jij bang? Jij, kippenverslinder.’

Dolfje deed een stap achteruit.

‘I-ik ben niet bang, hoor. Ik b-ben een w-weerwolf.

Heel gevaarlijk. Hoor maar: wrow.’

Het was maar een zacht grommetje dat uit zijn
keel kwam.

Een muizengrommetje.
Eigenlijk meer een piepje.
Snel deed hij nog een stap naar achteren, tot hij
weer in het maanlicht stond. Dat voelde een beetje
veilig.
Langzaam waggelde iets tevoorschijn uit de
donkere straat.
Dolfjes bek zakte open.
Het was iets wits.
Het had veren.
Kille ogen.
Een snavel.
En grote, gele klauwpoten.
Dolfje slikte toen een schaduw over hem viel. Hij
wreef met zijn voorpoten in zijn ogen.
Voor hem stond een kip. Maar geen gewone.
Het was een mega-kip, een superkip. De droom
van elk hamburgerrestaurant. Groter zelfs dan
Dolfjes weerwolfneef Leo.
Het was beslist de grootste kip van de wereld.
Dreigend waggelde zij op Dolfje af.
'Ik pak jou,' kakelde de kip. 'Ik pik jou. Ik plet jou
tot pap. Ik prak jou tot prut.'
Dolfje deinsde terug.
'N-nee, niet doen,' riep hij. 'Ik doe geen kip kwaad.
Al lang niet meer. Ik denk zelfs haast nooit meer
aan een kipkluijfe.'
De kip lachte kakelend. 'Kroak, je liegt, wolfbeest.
En die kippen van mevrouw Krijtjes dan?'

‘Dat is lang geleden,’ riep Dolfje.

‘Liegbeest!’

De scherpe snavel hakte als een bijl naar Dolfje.

Hij dook net op tijd weg.

Krak! De snavel boorde een gat in de straat.

‘Hou op,’ riep Dolfje. ‘Dit kan helemaal niet.’

Kippen kunnen niet praten.’

‘Ha, kijk wie dat zegt,’ snavelde de kip. ‘En

pratende wolven zijn zeker normaal?’

Opnieuw hakte zij naar Dolfje.

Vlug liet Dolfje zich voorover vallen. De snavel

zoefde vlak langs zijn oor.

Krok! Een nieuw gat in de stenen.

‘Nu is het genoeg,’ gromde Dolfje. Hij keek omhoog, waar de volle maan naar hem lachte. ‘Kom op, je bent toch geen watje,’ zei de maan. Er kwam een grom uit Dolfjes keel. ‘Wrow!’

Het bloed raasde door zijn aderen. Hij draaide zich om en keek de kip aan. ‘Wrow, ik ben het beu,’ gromde hij. Zijn stem klonk rauw als een rasp. De snavel van de kip flitste in het maanlicht. Opeens had zij een mager gezicht. Dunne haakneus. Het gezicht van mevrouw Krijtjes. De Krijtjeskip lachte kakelend. Dolfje sprong naar voren. Zijn tanden waren scherp. Zijn klauwen kromden zich. Grommend vloog hij de kip aan. Veren dwarrelden in het rond. Er was gegrom en gekakel. Toen klonken er opeens stemmen. Ze zongen een vreemd lied.

*‘Roei, roei, roei maar door.
Roei door deur en ruit.
Roei, roei, roei maar door.
Roei ze allemaal uit...’*